

NOOIT DE BOVENTOON

Dit is een voorwoord. Ik weet niet hoe het met jou zit, maar ik sla voorwoorden vaak over. Dan denk ik: jaja, het zal wel. Op naar hoofdstuk 1. Als jij diezelfde neiging hebt, begrijp ik dat dus volkomen. Ik kan je slechts geheel vrijblijvend adviseren om de volgende, pak 'm beet, 1.400 woorden toch tot je te nemen, zodat je daarna in elk geval begrijpt voor wie ik dit boek eigenlijk geschreven heb. Maar goed, jij bepaalt dat natuurlijk helemaal zelf. Dit is jouw boek, tenslotte.

Toen Paul een jaar of zes was openbaarde zich, min of meer bij toeval, zijn grote muzikale talent. Het was op die leeftijd dat hij zijn eerste loopje maakte op een krakkemikkige accordeon die rondslingerde in zijn ouderlijk huis. Het instrument – een relatiegeschenk dat Pauls vader ooit eens had gekregen – had tot dat moment verwaarloosd en onder het stof in een hoek gelegen, ergens op zolder. Er was jarenlang niet naar omgekeken. Ze hadden destijds wel wat anders aan hun hoofd, bij Paul thuis. De oorlog was net voorbij en Pauls moeder was gestorven bij zijn geboorte. Een lieve tante had hem tot zijn tweede jaar verzorgd. Toen hertrouwde zijn vader met Tina, een aannemersdochter die door dit huwelijk op het nippertje gered werd van een kleurloos bestaan als oude vrijster. Voor haar trouwen werkte Tina jarenlang als boekhoudster in een machinefabriek. Ze was daar de enige vrouw geweest en had geleerd om op haar strepen te staan. Ze was er niet zachter op geworden. Haar gezicht stond meestal strak en wat ze zei was vaak scherp en kort.

Pauls vader trok als vertegenwoordiger in gereedschap en andere technische materialen door Brabant en Limburg. Hij was veel weg. Tina bestierde het huishouden, hield de jongens in het gareel en zorgde dat ze fatsoenlijk opgroeiden. Dat deed ze als een boekhoudster: degelijk